

8 Μαΐου, 1989

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Ζ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΑΡΧΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 665/85, 678/85)

-
- 5 *Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Προσόντα προαγωγής — Οι Περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικοί Κανονισμοί 1982 (Κ.Δ.Π. 220/82), Καν. 10(4) — “Θα έχει συμπληρώσει 12 ετή υπηρεσίαν” — Εφόσον ο νομοθέτης δεν έχει προσδιορίσει τον όρο υπηρεσία, η υπηρεσία μπορεί να είναι είτε συνεχής είτε διακεκομμένη.*
- 10 *Ερμηνεία Νόμων — Γραμματική ερμηνεία — Η φράση “συμπληρώσει δωδεκαετή υπηρεσία” στον Καν. 10(4) των Περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικών Κανονισμών — Δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η υπηρεσία πρέπει να είναι συνεχής — Τούτο θα εσήμαινε προσθήκη της λέξεως “συνεχής” πριν από τη λέξη “υπηρεσία”.*
- 15 *Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Προαγωγές — Ετήσιες εκθέσεις προόδου — Οι περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικοί Κανονισμοί 1982 (Κ.Δ.Π. 220/82) Καν. 23(4) — Κατά τα έτη 1980 έως 1984 δεν είχε ληφθεί οποιαδήποτε απόφαση από το Διοικητικό Συμβούλιο — Κατά πόσο το κήρος των εκθέσεων, που συντάχθηκαν κατά το χρόνο, που δεν υπήρχε απόφαση, μπορεί να διασωθεί με μεταγενέστερη απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου — Αρνητική η απάντηση στο ερώτημα.*
- 20 *Νομολογία — Δεσμευτικότητα αποφάσεων Δικαστή Ανωτάτου Δικαστηρίου*

για άλλο Δικαστή — Δεν επιτρέπεται παρέκκλιση από τέτοια προηγούμενη απόφαση, εκτός εάν η εν λόγω απόφαση είτε δεν εφάρμοσε την ορθή νομική αρχή, είτε από λάθος στην αιτιολογία της ή ένεκα παραδρομής, δεν αντανάζει τις ορθές αρχές δικαίου.

5

Δεδικασμένο — Καθιερώνεται από το Άρθρο 146.5 του Συντάγματος — Προϊποθέσεις ισχύος — Δικαιοδοσία Δικαστηρίου, που εξέδωσε την απόφαση — Ταυτότητα διαδίκων και διαφοράς, δικαστική απόφαση πάνω στην ουσία της διαφοράς και αναγκαιότητα εξέτασης και λύσεως του συγκεκριμένου θέματος.

10

Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Προαγωγές — Ετήσιες εκθέσεις προόδου — Ακυρότητα εκθέσεων, που επηρέασαν την τελική απόφαση — Ακυρότητα των επιδίκων προαγωγών.

15

Οι πιο πάνω Αιτήσεις Ακυρώσεως προσβάλλουν προαγωγές στην Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου. Κατά τις προαγωγές λήφθηκαν υπόψη ετήσιες εκθέσεις προόδου για τα έτη 1980-1984. Κατά την εν λόγω περίοδο δεν υπήρχε εν ισχύει οποιαδήποτε απόφαση Διοικητικού Συμβουλίου σχετικά με την σύνταξη των εν λόγω εκθέσεων. Ο πιο πάνω αναφερόμενος Κανονισμός 23(4) διαλαμβάνει μεταξύ άλλων ότι "Περί των φύλλων ποιότητας, των φύλλων προαγωγής και περί των αρμοδίων προς σύνταξιν αυτών υπηρεσιών οργάνων αποφασίζει το Διοικητικόν Συμβούλιον".

20

25

Σε προηγούμενη Αίτηση Ακυρώσεως του αιτούντος Αλβάνη το Ανώτατο Δικαστήριο απεφάσισε ότι: ελλείπει τέτοιας αποφάσεως Διοικητικού Συμβουλίου οι εκθέσεις προόδου είναι άκυρες.

Στις πιο πάνω Αιτήσεις Ακυρώσεως γεννήθηκαν τα πιο κάτω νομικά ζητήματα:

30

A. Κατά πόσον απόφαση Διοικητικού Συμβουλίου που λήφθηκε το 1986, μπορούσε να νομιμοποιήσει εκ των υστέρων τις εκθέσεις για τα χρόνια 1980-1984.

35

B. Κατά πόσο το Ανώτατο Δικαστήριο δεσμεύετο από πρωτόδικες αποφάσεις άλλων Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου, σύμφωνα με τις οποίες ελλείπει αποφάσεως Διοικητικού Συμβουλίου σύμφωνα με τον Καν. 23(4) οι ετήσιες υπηρεσιακές εκθέσεις είναι άκυρες.

40

Γ. Κατά πόσο στην περίπτωση του αιτούντος Αλβάνη υπάρχει δεδικασμένο, και

5

Δ. Κατά πόσον, εάν οι ετήσιες εν λόγω εκθέσεις είναι άκυρες, προκύπτει και ακυρότητα των επιδικίων προαγωγών.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε τις επίδικες προαγωγές. Οι αρχές που εφαρμόισε φαίνονται στα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα. Ειδικά για το θέμα του δεδικασμένου στην περίπτωση Αλβάνη το Ανώτατο Δικαστήριο δέχθηκε ότι υπήρχε και δεδικασμένο.

Οι Αιτήσεις Ακυρώσεως απορρίπτονται με ΑΚ 50,- έξοδα για τον καθένα αιτούντα.

15

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Garbott v. Durham Joint Committee [1906] A.C 291,

20

Alvani v. CYTA (1985) 3 C.L.R. 2695,

Hadji-Iossif v. CYTA (1986) 3 C.L.R. 1353,

25

Tyllirides v. CYTA (1987) 3 C.L.R. 2071,

Re Cushla Ltd [1979] 3 All E.R. 415,

Frangos and Others v. Ministry of Interior (1982) 3 C.L.R. 53,

30

Pieris v. Republic (1983) 3 C.L.R 1054.

Προσφυγές.

35

Προσφυγές εναντίον της απόφασης της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου με την οποία τα ενδιαφερόμενα μέρη προήχθησαν στη θέση Υποδιευθυντή Τεχνικών Υπηρεσιών αντί των αιτητών.

40

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή στην υπόθεση Αρ. 665/85.

Α. Λαδάς, για τον Αιτητή στην υπόθεση Αρ. 678/85.

Κ. Χ" Ιωάννου, για την Καθ'ης η αίτηση.

Ε. Λιάτσου (κα), για το ενδιαφερόμενο μέρος Χρ. Δημητρίου.

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο Κυριάκος Χριστοδουλίδης, αιτητής στην Προσφυγή αρ. 665/85, και ο Ελπιδοφόρος Αλβάνης, αιτητής στην Προσφυγή αρ. 678/85, προσβάλλουν την ίδια διοικητική πράξη με την οποία η καθ'ης η αίτηση Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου προήξε τα ενδιαφερόμενα μέρη Χρίστο Κ. Τσιάππα και Χριστόδουλο Δημητρίου στη θέση Υποδιευθυντή Τεχνικών Υπηρεσιών αντί των αιτητών. Η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε από την Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου - την οποία στο εξής για σκοπούς συντομίας θα αποκαλώ μονολεκτικά η "Αρχή" - στις 30 Μαΐου 1985 και κοινοποιήθηκε σ' όλους τους ενδιαφερόμενους με γραπτή εγκύκλιο με ημερομηνία 1 Ιουνίου 1985.

Σε αντίθεση με το Χρίστο Τσιάππα που δεν έλαβε οποιοδήποτε μέρος στη διαδικασία των δύο Προσφυγών των οποίων έλαβε γνώση με τον καθιερωμένο τρόπο, το ενδιαφερόμενο μέρος Χριστόδουλος Δημητρίου έφερε ένσταση στις Προσφυγές και μέσω του πρώην δικηγόρου του Κίκη Ταλαρίδη καταχώρησε γραπτές αγορεύσεις και έλαβε ενεργό και πλήρες μέρος στην ακροαματική διαδικασία.

Οι δύο Προσφυγές παρουσιάζουν πολλά κοινά νομικά και πραγματικά επίδικα θέματα και ως εκ τούτου έχουν συνεκδικαστεί με τη σύμφωνη γνώμη όλων των διαδίκων.

Στην προσπάθεια τους να επιτύχουν την ακύρωση των προσβαλλόμενων προαγωγών οι αιτητές προβάλλουν σωρεία νομικών λόγων, ιδιαίτερα ο αιτητής στην Προσφυγή αρ. 665/85. Στον παρόν στάδιο θα ασχοληθώ μόνο με δύο λόγους που καλύπτονται και από τις δυο Προσφυγές, στους οποίους οι ευπαίδευτοι δικηγόροι των αιτητών απέδωσαν μεγάλη σημασία και αναφορικά με τους οποίους αγόρευσαν πολύ εκτεταμένα. Αν χρειαστεί θα ασχοληθώ σε μεταγενέστερο στάδιο με τους άλλους λόγους που ο κάθε αιτητής εγείρει στην αντίστοιχη Αίτησή του.

Ο πρώτος κοινός λόγος αφορά μόνο το ενδιαφερόμενο μέρος Χριστόδουλο Δημητρίου που, κατά τον ισχυρισμό των

αιτητών, δεν πληρούσε τις απαραίτητες προϋποθέσεις που καθορίζονται στον Κανονισμό 10(4) των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικών Κανονισμών του 1982, Κ.Δ.Π. 220/82, Ε.Ε. Παρ. ΙΙΙ (Ι), σελ. 957, ώστε να κριθεί σαν προακτέος. Η παράγραφος (4) του κανονισμού 10 προνοεί τα εξής:

“(4). Η προς προαγωγήν κρίσις επιτρέπεται μόνον διά τον αμέσως ανώτερον του κατεχομένου βαθμόν και εφ’ όσον εν των κατεχομένω βαθμώ συνεπληρώθη τριετής τουλάχιστον υπηρεσία.

Ούχ ήττον, εις εξαιρετικάς περιπτώσεις, το Διοικητικόν Συμβούλιον, τη εισήγησει του Συμβουλίου Προσωπικού και τη εγκρίσει του Γενικού Διευθυντού, δύναται να προάξη εις οιονδήποτε ανώτερον του κατεχομένου βαθμόν Προσωπικόν το οποίον κέκτηται τα απαιτούμενα διά τον βαθμόν τούτον ειδικά προσόντα, υπό την προϋπόθεσιν ότι το τοιούτον Προσωπικόν διά μεν τας προαγωγάς εις θέσεις Επιθεωρητών θα έχη συμπληρώσει 9ετή υπηρεσίαν εις την Αρχήν, εις δε τας θέσεις Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β και άνω, 12ετή υπηρεσίαν”.

Τα αδιαμφισβήτητα γεγονότα στα οποία οι αιτητές στηρίζουν τον πιο πάνω λόγο ακύρωσης της προαγωγής του Χριστοδούλου Δημητρίου, σύμφωνα με το πρακτικό της συνεδρίας του Συμβουλίου Προσωπικού ημερομηνίας 16 Απριλίου 1985 που ήταν ενώπιον του Διοικητικού Συμβουλίου της Αρχής όταν λάμβανε την επίδικη απόφαση, είναι (α) ότι ο Χριστόδουλος Δημητρίου προσλήφθηκε στην Αρχή την 1/1/1974 και την 1/1/1973 προήχθηκε στο βαθμό του Τομεάρχη που κατείχε κατά το χρόνο της επίδικης απόφασης (β) ότι στην επιμέτρηση της υπηρεσιακής αρχαιότητας του Χριστοδούλου Δημητρίου λήφθηκε υπόψη και η προηγούμενη υπηρεσία του στην Αρχή που άρχισε στις 18/9/1958 και τερματίστηκε στις 2/11/1958, επανάρχισε δε στις 9/3/1959 και τερματίστηκε στις 24/9/1964 και (γ) ο Χριστόδουλος Δημητρίου κρίθηκε προακτέος στη θέση Υποδιευθυντή Τεχνικών Υπηρεσιών που είναι θέση Προϊσταμένου Υπηρεσίας “Β” και άνω, γιατί με βάση τις πιο πάνω περιόδους υπηρεσίας κρινόμενες αθροιστικά είχε συμπληρώσει την κατ’ ελάχιστο δωδεκαετή υπηρεσία που προνοεί η παράγραφος (4) του Κανονισμού 10 (ανωτέρω).

Είναι ο ισχυρισμός των ευπαιδευτών δικηγόρων των αιτητών ότι στον υπολογισμό της δωδεκαετούς τουλάχιστον υπηρεσίας που προνοεί ο Κανονισμός 10(4) κακώς λογίστηκαν οι τρεις περίοδοι υπηρεσίας του Χριστόδουλου Δημητρίου αθροιστικά και ότι η ορθή ερμηνεία του Κανονισμού 10(4) υπό το φως της διατύπωσης του Κανονισμού 9(1) και (2) απαιτεί η λογιζόμενη υπηρεσία να είναι συνεχής και, επομένως, οι δυο περίοδοι υπηρεσίας που προηγήθηκαν της πρόσληψης ημερομηνίας 1/1/1974 έπρεπε να είχαν αγνοηθεί. Αν πρόθεση του νομοθέτη, ισχυρίστηκαν οι ευπαίδευτοι συνήγοροι των αιτητών, ήταν να συνυπολογίζεται προηγούμενη διακοπείσα υπηρεσία, θα αναφερόταν αυτό ρητά στους Κανονισμούς.

Αντίθετη γνώμη υποστήριξαν οι ευπαίδευτοι δικηγόροι της Αρχής και του Χριστόδουλου Δημητρίου οι οποίοι υπεραμύνθηκαν της ερμηνείας που τα αρμόδια σώματα της Αρχής έδωσαν στον Κανονισμό 10(4) με βάση την οποία όλες οι περίοδοι υπηρεσίας του πιο πάνω ενδιαφερόμενου μέρους λογίστηκαν αθροιστικά, υποστήριξαν δε τη γνώμη τους με αναφορά στην Αγγλική υπόθεση της Βουλής των Λόρδων *Garbott v. Durham Joint Committee* [1966] A.C. 291, στην οποία τα γεγονότα ήταν σε συντομία τα εξής: Ο εφεσείων είχε υπηρετήσει στην Αστυνομική Δύναμη του DURHAM από το 1876 μέχρι το 1903. Όταν ζήτησε σύνταξη ο Αρχηγός της Αστυνομίας πιστοποίησε ότι ο εφεσείων είχε ολική εγκεκριμένη υπηρεσία πέραν των είκοσι πέντε χρόνων η οποία όμως δεν ήταν συνεχής αφού το 1881 παραιτήθηκε και επαναπροσλήφθηκε μετά από μερικούς μήνες και το 1887 συμμορφώθηκε με απαίτηση να παραιτηθεί αλλά και πάλι επαναπροσλήφθηκε μετά πάροδο μερικών μηνών. Ένα από τα επίδικα θέματα ήταν η ερμηνεία του άρθρου 1 του Νόμου Police Act, 1890, που προνοούσε ότι:

“... if he has completed not less than twenty five years’ approved service, (every constable) shall be entitled to retire and receive a pension for life”.

Οι εφεσίβλητοι είχαν αρνηθεί να δώσουν σύνταξη στον εφεσείοντα ισχυριζόμενοι ότι δεν είχε συνεχή υπηρεσία είκοσι πέντε χρόνων, αλλά ο ισχυρισμός τους δεν έγινε δεκτός στη Βουλή των Λόρδων. Ο Λόρδος Loreburn, L.C. είπε σχετικά τα εξής στις σελίδες 293, 294:

5 “My Lords, this Act is so unfortunately drawn that there is room for a good deal of doubt with regard to its true meaning; but in my opinion the Act does not require the service to be continuous. It does not say so, and twenty-five years’ service means prima facie that the man has served for twenty-five years, and none the less because he happens to have allowed an interval or intervals to interrupt the period of that service. Only one section, namely, s.4., sub-s.5, can be said to be unfavourable to this view. That particular sub-section does seem to have been drawn in the thought that the service must be continuous service. But I think it is a superfluous section inserted ex abundanti cautela, and the natural meaning of the language used at the commencement of the Act ought not to be affected by the presence of a clause like that”.

15

Παρόμοια ήταν η γνώμη που εξέφρασε ο Λόρδος James ο οποίος αναφερόμενος στην πρόνοια του άρθρου 1 (ανωτέρω) είπε τα εξής στη σελίδα 296:

20

“Those words are absolute and distinct, and I cannot understand why, if it was the intention of the Legislature that that service should be continuous, the word “continuous” was not inserted in that section”.

25

Τέλος ο Λόρδος Atkison στη σελίδα 298, είπε:

30 “My Lords, I think that the words of s.1 in their natural meaning are not confined to continuous service, and I do not think that there is any such repugnancy between that construction of them and the provisions of the other sections of the Act which have been referred to as would oblige this House to confine them to continuous service”.

35 Συμφωνώ επί του προκειμένου με την εισήγηση των ευπαιδευτών δικηγόρων της Αρχής και του ενδιαφερόμενου μέρους Χριστόδουλου Δημητρίου και απορρίπτω εκείνη των αιτητών. Υιοθετώ σκεπτικό της απόφασης στην υπόθεση *Garbott* (ανωτέρω) που εφαρμόζεται εξίσου στην παρούσα περίπτωση στην οποία ο νομοθέτης δεν περιόρισε την έννοια της λέξης “υπηρεσία” με τον χαρακτηρισμό “συνεχής” ή άλλως πως και επομένως η γραμματική συνήθης και φυσική έννοια της λέξης παραμένει απεριορίστη και σημαίνει πραγματική υπηρεσία στην

40

Αρχή άσχετα αν είναι συνεχής ή διακεκομμένη. Τεκμαίρεται ότι αυτός ήταν και ο σκοπός του Νομοθέτη και κανέννας άλλος. Η ερμηνεία που εισηγούνται οι αιτητές επιβάλλει την προσθήκη στον Κανονισμό 10(4) της λέξης “συνεχή” μετά τη λέξη “12ετή” και πριν από τη λέξη “υπηρεσία”, κάτι που ο Νομοθέτης μπορούσε, αν ήθελε, να κάμει αλλά δεν έκαμε. Δεν υπάρχει τίποτε το ρητό ή σιωπηρό στους σχετικούς Κανονισμούς που να απαιτεί η δωδεκαετής υπηρεσία να είναι συνεχής. 5

Συνάγεται από τα ανωτέρω ότι καλώς το ενδιαφερόμενο μέρος Χριστόδουλος Δημητρίου κρίθηκε σαν προακτέος σύμφωνα με τη διαζευκτική προϋπόθεση της δωδεκαετούς υπηρεσίας στην Αρχή (είναι παραδεκτό ότι δεν είχε συμπληρώσει τριετή υπηρεσία με το βαθμό Τομεάρχη) που προνοεί η παράγραφος (4) του Κανονισμού 10 και ότι ο κοινός λόγος ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης που επικαλούνται οι αιτητές και στηρίζεται σε ισχυρισμό αντίθετο στην πιο πάνω διαπίστωση, απορρίπτεται σαν απαράδεκτος. 10

Ο δεύτερος λόγος ακύρωσης της επίδικης διοικητικής απόφασης που επικαλούνται οι αιτητές και στις δυο Προσφυγές αναφέρεται στην αμφισβητούμενη εγκυρότητα των ετήσιων εκθέσεων πρόοδου των αιτητών και των ενδιαφερόμενων μερών για τα χρόνια 1980 - 1984 αμφοτέρων συμπεριλαμβανομένων, οι οποίες, όπως φαίνεται από τα πρακτικά, λήφθηκαν υπόψη στην αξιολόγηση των υποψηφίων για προαγωγή από το Συμβούλιο Προσωπικού της Αρχής στην ετοιμασία της γνωμάτευσης που υπέβαλε στο Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής σύμφωνα με τον Κανονισμό 10(5)(β), όπως και από το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής στη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης. 20

Τα αδιαμφισβήτητα γεγονότα στα οποία στηρίζεται ο πιο πάνω προβαλλόμενος λόγος ακύρωσης των επίδικων προαγωγών είναι σε συντομία τα εξής: 25

Οι επίδικες Ετήσιες Εκθέσεις Πρόοδου βασίζονται στους Προσωπικούς Φακέλους (Μητρώα) των υπαλλήλων της Αρχής. Ο τύπος τους αποτελεί μετάφραση στην Ελληνική του τύπου που είχε υιοθετηθεί και χρησιμοποιείτο από την Αρχή μέχρι το 1966. Έκτοτε γινόταν χρήση της Ελληνικής έκδοσης του ίδιου τύπου για όλους τους υπαλλήλους της Αρχής και χωρίς διακο- 40

πή. Κατά την κρίση για προαγωγή υπαλλήλων της Αρχής ή κατά την εκδίκαση ενστάσεων εναντίον προαγωγών, τα διάφορα όργανα της Αρχής, περιλαμβανομένου του Διοικητικού της Συμβουλίου, λάμβαναν πάντοτε υπόψη τους τις ετήσιες αυτές εκθέσεις συμπληρωμένες στον ίδιο ακριβώς τύπο. Η τακτική αυτή συνεχίστηκε και μετά τις 26 Ιουλίου 1982 που δημοσιεύτηκαν στην Επίσημη Εφημερίδα (αριθμός Κανονιστικής Διοικητικής Πράξης 220/82) οι περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικοί Κανονισμοί του 1982 οι οποίοι σύμφωνα με τον Κανονισμό 58, τέθηκαν σε εφαρμογή αναδρομικά από 21 Νοεμβρίου, 1977.

Αναφορικά με τις ετήσιες εκθέσεις προόδου των υπαλλήλων της Αρχής, ο Κανονισμός 23, παράγραφος (40 προνοεί τα εξής:

15 “Δι’ άπαν το Προσωπικόν συντάσσονται κατ’ έτος φύλλα ποιότητας. Ομοίως συντάσσονται φύλλα προαγωγής διά το έχον δικαίωμα κρίσεως προς προαγωγήν Προσωπικόν.

20 Τα δε φύλλα ποιότητας και τα φύλλα προαγωγής, έχουν εμπιστευτικόν χαρακτήρα.

25 Περί των φύλλων ποιότητας, των φύλλων προαγωγής και περί των αρμοδιών προς σύνταξιν αυτών υπηρεσιακών οργάνων αποφασίζει το Διοικητικόν Συμβούλιον”.

Κατά τη διάρκεια του χρόνου που είναι ουσιώδης για τις παρούσες Προσφυγές, το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής παράλειψε να πάρει οποιαδήποτε απόφαση αναφορικά με τα φύλλα ποιότητας ή τα φύλλα προαγωγής ή τα αρμόδια για τη σύνταξη της υπηρεσιακά όργανα όπως προνοεί με τρόπο διατακτικό ο πιο πάνω Κανονισμός. Για τα θέματα αυτά το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής έλαβε απόφαση σε συνεδρία του ημερομηνίας 8 Νοεμβρίου 1985 στη διάρκεια της οποίας ενέκρινε νέο έντυπο τιτλοφορούμενο “Φύλλο Ποιότητας (Εκθέσεις Προόδου)/ Προαγωγής” αντίγραφο του οποίου κατατέθηκε σαν Τεκμήριο που φαίνεται ότι τέθηκε σε χρήση μετά το 1986.

40 Σαν αποτέλεσμα της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου που εκδόθηκε στις 12 Νοεμβρίου 1985 στην Προσφυγή αρ. 352/84 που καταχώρησε εναντίον της Αρχής ο αιτητής Ελπιδοφόρος Αλβάνης, με την οποία οι ίδιες επίδικες εμπι-

στευτικές εκθέσεις κρίθηκαν ότι είχαν ετοιμαστεί έξω από τα πλαίσια που καθόρισε η παράγραφος (4) του Κανονισμού 23 (ανωτέρω) και κακώς λήφθηκαν υπόψη στην λήψη της επίδικης απόφασης στην Προσφυγή εκείνη, στη συνεδρία του ημερομηνίας 4 Ιουλίου 1986 το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής πήρε την πιο κάτω απόφαση αρ. 9/86 την οποία παραθέτω αυτούσια: 5

“105/86 ΦΥΛΛΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ/ΠΡΟΑΓΩΓΗΣ

Το Συμβούλιο, για άρση οποιασδήποτε αμφιβολίας, αποφασίζει και δηλώνει ότι ο τύπος της “Ετήσιας Εκθέσεως Προόδου”, που επισυνάπτεται στην απόφαση αυτή, όπως και όλες οι λεπτομέρειες που περιλαμβάνονται σ’ αυτήν όσον αφορά την βαθμολογία, τα αρμόδια για τη σύνταξή της υπηρεσιακά όργανα, τη χρήση της και τον τρόπο συμπληρώσεώς της, τυγχάνουν της εγκρίσεώς του για όλη την περίοδο πριν την έναρξη ισχύος των περί Προσωπικού της Αρχής Γενικών Κανονισμών του 1982 και μετά από αυτήν μέχρι της αποφάσεώς του, που λήφθηκε κατά τη συνεδριάσή του αρ. 14/85 ημερομηνίας 8.11.1985, αρ. πρακτ. 119/85 για την εισαγωγή του νέου τύπου “Φύλλου Ποιότητας/Προαγωγής”, διότι το Συμβούλιο κατά τη διάρκεια της πιο πάνω περιόδου επιλαμβάνονταν, ως αρμόδια αρχή, υποθέσεων προαγωγών ή ενστάσεων και βίαζε τις αποφάσεις του σ’ αυτές τις Εκθέσεις Προόδου, που περιλαμβάνονταν στον τύπο αυτό και βρισκόταν τους προσωπικούς φακέλους των υπαλλήλων”. 10
15
20
25

Εν όψει των ανωτέρω καλούμαι να αποφασίσω αν οι επίδικες εμπιστευτικές εκθέσεις για τα χρόνια 1982-1985 είναι έγκυρες ή όχι. Σε περίπτωση που οι εκθέσεις αυτές κριθούν άκυρες και/ή παράτυπες καλούμαι να αποφασίσω επίσης σε πιο βαθμό η χρήση τους στην παρούσα υπόθεση επηρεάζει την εγκυρότητα και/ή νομιμότητα της διοικητικής απόφασης που προσβάλλουν οι παρόντες αιτητές. 30

Οι ευπαίδευτοι δικηγόροι των αιτητών εισηγούνται επί του προκειμένου (α) ότι οι επίδικες εκθέσεις συντάχθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν έξω από τα πλαίσια του Κανονισμού 23(4) (β) ότι δεν έπρεπε ως εκ τούτου να ληφθούν υπόψη στην αξιολόγηση των υποψηφίων και (γ) ότι η βαθμολογία των υποψηφίων και το σύνολο του περιεχομένου των εκθέσεων επηρέασαν ουσιαδώς το Συμβούλιο Προσωπικού στη σύνταξη της επίδικης 35
40

γνωμάτευσής του όπως και το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής στη λήψη της επίδικης απόφασης. Το γεγονός αυτό αποτελεί από μόνο του, πρόσθεσαν οι ευπαίδευτοι συνήγοροι, ικανό λόγο ακύρωσης των προσβαλλομένων προαγωγών. Για να υποστηρίξουν δε τις πιο πάνω θέσεις και εισηγήσεις τους παρέπεμψαν το Δικαστήριο σε πρωτόδικες αποφάσεις αδελφών Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε αριθμίο υποθέσεων περιλαμβανομένων (1) *Ελπιδοφόρος Αλβάνης ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1985) 3 Α.Α.Δ. 2695. (2) *Ιωάννης Χατζήωσήφ ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών* (1987) 3 Α.Α.Δ 2071.

Οι ευπαίδευτοι δικηγόροι των αιτητών πρόβαλαν τον πρόσθετο ή/και διαζευκτικό ισχυρισμό ότι το άκυρο ή/και παράνομο ή/και παράτυπο των επίδικων εμπιστευτικών εκθέσεων αποτελεί θέμα δεδικασμένο.

Σ'απάντηση στις πιο πάνω θέσεις των αιτητών οι ευπαίδευτοι δικηγόροι της Αρχής και του ενδιαφερόμενου μέρους πρόβαλλαν τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

α) Δε δεσμεύομαι από τις Πρωτόδικες μονομελείς αποφάσεις των συναδέλφων μου στο Ανώτατο Δικαστήριο στις πιο πάνω υποθέσεις.

β) Υπάρχει ουσιώδης διαφορά στα γεγονότα στα οποία στηρίχτηκε η κρίση των εμπιστευτικών εκθέσεων στις πιο πάνω υποθέσεις σε σύγκριση με τα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης, που δικαιολογεί παρέκκλιση από τις πιο πάνω αποφάσεις. Επί του προκειμένου η διαφορά στα γεγονότα έγκειται στο ότι στις άλλες υποθέσεις δεν υπήρχε μαρτυρία αναφορικά με την απόφαση αρ. 9/86 του Διοικητικού Συμβουλίου της Αρχής, την οποία έχω παραθέσει αυτούσια πιο πάνω.

γ) Δεν εγείρεται θέμα δεδικασμένου στη παρούσα υπόθεση.

Θα εξετάσω σε συντομία την προσέγγιση των αδελφών Δικαστών στις υποθέσεις στις οποίες στηρίζονται οι αιτητές.

Το θέμα της εγκυρότητας των επίδικων εμπιστευτικών εκθέσεων εξετάστηκε για πρώτη φορά στην Προσφυγή αρ. 352/84 *Αλβάνης ν. Α.ΤΗ.Κ.* (ανωτέρω) που καταχώρησε ο υπάλληλος

της Αρχής Ελπιδοφόρος Αλβάνης που είναι το ίδιο πρόσωπο με τον παρόντα αιτητή στην υπό κρίση Προσφυγή αρ. 678/85. Επιδίωξη του αιτητή στην Προσφυγή αρ. 352/84 ήταν η ακύρωση της απόφασης ημερομηνίας 26 Απριλίου 1984 με την οποία η Αρχή προήξε τους κυρίους Μουρουξίδη και Κυπριανού στις δυο κενές θέσεις Υποδιευθυντή Τεχνικού Προσωπικού αντί του ιδίου, και η οποία είχε στηριχθεί, μεταξύ άλλων, πάνω στις εμπιστευτικές εκθέσεις που ήταν όμοιες με τις επίδικες στις παρούσες προσφυγές, οι οποίες ετοιμάστηκαν έξω από τα πλαίσια και κατά παρέκκλιση των προνοιών του Κανονισμού 23(4). Οι προαγωγές ακυρώθηκαν. Το σκεπτικό της απόφασης φαίνεται στο πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση του Δικαστή Γ. Πικίη στις σελίδες 2700-2702.

“The only substantive complaint concerns the legal framework in which the reports were made or, better still, lack of it. Regulation 23(4) of the Authority’s Personnel General Regulations 1981, given effect retrospectively, from 21.11.77, empowered the Board to make rules for the preparation, content and other matters incidental to service reports on the personnel of the Authority. Confidential reports envisaged by reg. 23(4) were, as may be gathered from the provisions of reg. 10(9), an essential source of information for the evaluation of the services of an officer for promotion purposes. As in the case of the Civil Service, confidential reports constitute an important guide to the value of the services of the personnel of the Authority. The invocation of the rule-making power of the Authority was the only means of providing for the making of confidential reports and matters to be included therein. Counsel for the Authority argued the gap was filled by a practice decision of the Authority, dated 13.6.66, laying down the criteria for promotion. In the first place, the decision has no bearing on the manner of preparing a confidential report, the nomination of the reporting officers or its content. The aforesaid decision of the Authority was incorporated in the Regulations of 1982, reg. 10(9), establishing the criteria for promotion. The inescapable conclusion is that the reports were prepared outside the framework of the Regulations and the question arises whether any significance can be attached to them. It is settled that formalities prescribed by the law must be observed as a condition for the validity of an administrative act. Unless the formality ignored is of an inessential character

and, as such, inconsequential for the decision taken, breach of a formality laid down by law taints the decision with invalidity. A similar result must follow where action is taken outside the framework of a regulatory decision of the rule-making body

5 The preparation and content of confidential reports was an essential formality for the promotion of personnel of the Authority As such it had to conform to the conditions laid down in the law, in this case the exercise of the rulemaking

10 power of the Authority as to its content and persons who would be entrusted with the task or reporting upon their colleagues or subordinates The preparation of reports outside the context of such a decision was arbitrary and of no effect Who determined the content of the reports and the reporting officer's name is unknown Presumably this was done on the authority of senior

15 officers of the Authority If that was the case, rule-making power was assumed by a body other than the one authorised by the law and as such would be ultra vires its provisions. Only reports prepared in accordance with a directive of the Board, issued under reg 23(4), could be validly taken into consideration

20 for promotions under reg 10(9). Consequently, the reports placed before the Board were prepared outside the framework, of the law and as such ought to have been ignored"

25 Παρομοια ήταν και η προσέγγιση που ακολούθησε ο Δικαστής Στυλιανίδης στην υποθεση *Ιωάννη Χατζηιωσήφ ν. Ασχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1986) 3 Α.Α.Δ 1353, στην οποία εμπιστευτικές εκθέσεις όμοιες με τις επίδικες στις παρούσες προσφυγές είχαν την ίδια τύχη με εκείνες της υπόθεσης *Αλβάνη* (ανωτέρω), όπως και οι προαγωγές που στηρίχτηκαν

30 στις εκθέσεις εκείνες Επί του προκειμένου ο Δικαστής Στυλιανίδης είπε τα ακόλουθα στις σελίδες 1358, 1359

35 "Service reports not prepared in conformity with Regulation 23(4) cannot validly be used in the process of selecting a candidate for promotion Departure from the provisions of Regulation 23(4) is not an immaterial irregularity, it is of material nature and does affect the validity of the service reports Any decision taken on the basis of an invalid service report is in law defective and cannot survive the judicial control

40 of the administrative Court

Regulation 23(4) lays down that the contents and the

manner of the preparation of the service reports and the nomination of the reporting officers are decided by the Board. The Board did not take any decision on the matter. The service reports for the applicant and the interested party were probably prepared by their superior in the service who however, were not nominated either by name or by post, or otherwise by the Board, as provided in Regulation 23(4). 5

It was submitted by counsel for the respondents that the contents of the reports and the way or preparation of same are based on a decision of the Authority of 13.6.66, long before the coming into operation of the Regulations in question. This does not satisfy the essential formality prescribed by Regulation 23(4). The reports used for the taking of the sub judge decision were not validly made and inescapably the sub judge decision has to be annulled". 10 15

Στην πιο πρόσφατη πάνω το θέμα Προσφυγή με αριθμό 191/86 **Γεώργιος Τυλληρίδης v. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου** (1987) 3 Α.Α.Δ. 2071, ο Δικαστής Σαββίδης αναφέρεται στις δυο προηγούμενες υποθέσεις που έχω παραθέσει πιο πάνω, τις υιοθετεί και ακυρώνει τις προαγωγές που είχαν προσβληθεί για τον ίδιο ακριβώς λόγο. 20

Δέχομαι σαν ορθή την άποψη του ευπαίδευτου δικηγόρου της Αρχής, ότι, ανστηρά ομιλούντες, δε δεσμεύομαι από πρωτόδικες μονομελείς αποφάσεις άλλων Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου όπως δεσμεύομαι από αποφάσεις πάνω στα ίδια επίδικα θέματα που εκδίδει η Ολομέλεια του Δικαστηρίου. Όμως, σύμφωνα με τη νομολογία, Κυπριακή και Αγγλική, έχω καθήκον να μη παρεκκλίνω από απόφαση άλλου Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου εκτός αν ικανοποιηθώ ότι στην απόφαση εκείνη δεν εφαρμόζεται η ορθή νομική αρχή ή, ένεκα παραδρομής ή λάθους στην αιτιολογία της, δεν ανταναλά τις ορθές αρχές δικαίου. Βλέπε επί του προκειμένου τις υποθέσεις **Re Cusha Ltd.** [1979] 3 All E.R. 415 και **Μ. Φράγκος και Άλλοι v. Υπουργού Εσωτερικών** (1982) 3 Α.Α.Δ. 53. Στην παρούσα περίπτωση τίποτε από τα πιο πάνω δε μου έχει υποδειχθεί ούτε και βρίσκω ότι έχει συμβεί. Συμφωνώ απόλυτα με την προσέγγιση που ακολούθησαν οι αδελφοί Δικαστές στις τρεις πιο πάνω υποθέσεις και με το αποτέλεσμα στο οποίο έφθασαν. Υιοθετώ ολότελα το σκεπτικό της απόφασής τους και βρίσκω ότι τα όσα 25 30 35 40

έχουν πει εφαρμόζονται απόλυτα στις εμπιστευτικές εκθέσεις που είναι επίδικες στις παρούσες υπό κρίση προσφυγές.

5 Απορρίπτω την εισήγηση των ευπαίδευτων δικηγόρων της Αρχής και του ενδιαφερόμενου μέρους ότι συντρέχει οποιοσδήποτε λόγος, ο προβαλλόμενος ή άλλος, που να δικαιολογεί διαφοροετική προσέγγιση στις παρούσες προσφυγές. Η μεταγενέστερη του ουσιώδους χρόνου απόφαση της Αρχής με αριθμό 9/86 ημερομηνίας 4 Ιουλίου 1986 αποτελεί απόπειρα εκ των 10 υστέρων διόρθωσης των πραγμάτων που δεν είναι δυνατό να επιτύχει αφού είναι φανερό ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν η απόφαση που προνοείται στον Κανονισμό 23(4).

15 Επιπρόσθετα και ανεξάρτητα από την κρίση που έχω εκφράσει αναφορικά με το άκυρο και παράτυπο των επιδικών εμπιστευτικών εκθέσεων για τους λόγους που παραθέτω πιο πάνω, δέχομαι την εισήγηση των ευπαίδευτων δικηγόρων των αιτητών, ότι η απόφαση στην υπόθεση *Αλβάνη* (ανωτέρω) 20 Προσφυγή αρ. 352/84, με την οποία οι επίδικες στην παρούσα διαδικασία εμπιστευτικές εκθέσεις που αφορούν τον Ελπιδοφόρο Αλβάνη, αιτητή στην Προσφυγή αρ. 678/85, κρίθηκαν ότι δε συνάδουν με τις πρόνοιες του Κανονισμού 23(4), αποτελεί δεδικασμένο, ότι η Αρχή η οποία απέσυρε την έφεση 25 της εναντίον της απόφασης εκείνης, δεσμεύεται τελεσίδικα και ότι είναι ανεπίτρεπτο να προβάλλει ή να επιμένει στον ισχυρισμό ότι οι εμπιστευτικές εκείνες εκθέσεις είναι έγκυρες και νόμιμα συμπληρωμένες ώστε να επιβάλλεται ή να επιτρέπεται να ληφθούν υπόψη σε μεταγενέστερη, όπως η παρούσα, προαγωγή για την οποία υποψήφιος είναι πάλι ο Ελπιδοφόρος Αλβάνης. 30

Το δόγμα ή ο κανόνας του δεδικασμένου (*res judicata*) πότε 35 εγείρεται και πώς εφαρμόζεται στο Διοικητικό Δίκαιο, αποτέλεσαν αντικείμενο εξέτασης και ανάλυσης στην απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση *Μαρίνος Πιερός v. Της Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 1054, στην οποία τονίστηκε ότι στη σφαίρα του Διοικητικού Δικαίου το δόγμα εισήχθη με την παράγραφο (50 του Άρθρου 246 του Συντάγματος της Δημοκρατίας που προνοεί ότι οι αποφάσεις που εκδίδει το Ανώτατο Δικαστήριο στην Αναθεωρητική του δικαιοδοσία κατά την τέταρτη παράγραφο 40 του άρθρου, δεσμεύουν όλα τα Δικαστήρια, όργανα ή αρχές στη Δημοκρατία. Η ισχύς του δεδικασμένου είναι αναγκαία συνέπεια της αναγνωρισμένης στα Δικαστήρια δικαιοδοτικής εξου-

σίας. Χωρίς την ισχύ του δεδικασμένου ή δικαιοδοσία των Δικαστηρίων θα παρέμενε χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο.

Υπάρχει μεγάλη αναλογία στις αρχές που διέπουν την εφαρμογή του κανόνα του δεδικασμένου στο Διοικητικό Δίκαιο με εκείνες που διέπουν την εφαρμογή του στη σφαίρα του Αστικού Δικαίου. 5

Οι βασικές προϋποθέσεις εφαρμογής του είναι κοινές και περιλαμβάνουν: 10

- (α) καθ' ύλη αρμοδιότητα του Δικαστηρίου που εξέδωσε την απόφαση
- (β) ταυτότητα διαδίκων και διαφοράς,
- (γ) δικαστική απόφαση πάνω στην ουσία της διαφοράς, και 15
- (δ) το θέμα που εξετάστηκε και λύθηκε με τη δικαστική απόφαση πρέπει να ήταν απαραίτητο να λυθεί για την εκδίκαση της ουσίας της βασικής διαφοράς.

Είναι φανερό ότι όλες οι πιο πάνω προϋποθέσεις υπάρχουν στην παρούσα υπόθεση. 20

Υπάρχει πλήρης ταυτότητα διαδίκων στην Προσφυγή αρ. 352/84 με την παρούσα Προσφυγή αρ. 678/85. Επιπρόσθετα, το θέμα που εξετάστηκε και λύθηκε με την απόφαση στην Προσφυγή αρ. 352/84 ήταν ο τύπος των εμπιστευτικών εκθέσεων που αφορούσαν τον αιτητή Ελπιδοφόρο Αλβάνη και η συμμόρφωση τους με τις πρόνοιες του Κανονισμού 23(4), η λύση του οποίου ήταν απαραίτητη για τη λύση της βασικής διαφοράς που αφορούσε τη νομιμότητα των επίδικων προαγωγών στην Προσφυγή αρ. 352/84, αποτελεί δε απαραίτητο μέρος του σκεπτικού της απόφασης στην Προσφυγή εκείνη. Οι ίδιες εκθέσεις αποτελούν επίδικο θέμα, η λύση του οποίου προβάλλει σαν άμεση ανάγκη στην παρούσα Προσφυγή αρ. 678/85. Το Δικαστήριο που δίκασε τη διαφορά και εξέδωσε την απόφαση στην Προσφυγή αρ. 352/84 είχε την αναγκαία δικαιοδοσία και ερεύνησε την ουσία της διαφοράς πριν αποφανθεί για την εγκυρότητα και νομιμότητα των επίδικων εμπιστευτικών εκθέσεων. 25
30
35

Συνάγεται από τα ανωτέρω ότι στην παρούσα περίπτωση η Αρχή αντιμετωπίζει ύπαρξη δεδικασμένου που αφορά τις επίδικες εμπιστευτικές εκθέσεις. Η δεσμευτικότητα που πηγάζει 40

από την ύπαρξη αυτού του δεδικασμένου έχει την θετική και την αρνητική της μορφή. Στην εκδίκαση της νομιμότητας των επίδικων προαγωγών στην παρούσα Προσφυγή, η θετική μορφή της δεσμευτικότητας επιβάλλει να τεθεί σαν βάση το μέρος της απόφασης στην Προσφυγή αρ. 352/84 που αφορά τις επίδικες εμπιστευτικές εκθέσεις του Ελπιδοφόρου Αλβάνη. Η αρνητική μορφή της δεσμευτικότητας έχει την έννοια ότι, στην παρούσα ή οποιαδήποτε άλλη μεταγενέστερη δίκη, απαγορεύεται νέα εξέταση της νομιμότητας των επίδικων εκθέσεων που κρίθηκε τελεσίδικα με την απόφαση στην Προσφυγή 352/82.

Η δεσμευτικότητα ως εκ του δεδικασμένου που ανάφερα πιο πάνω ισχύει, βέβαια, μόνο για τον Ελπιδοφόρο Αλβάνη, αιτητή στην Προσφυγή αρ. 678/85. Συμπληρώνω στο σημείο αυτό όσα είχα να πω για το δεδικασμένο και προχωρώ για να διατυπώσω τα υπόλοιπα συμπεράσματα μου πάνω στα θέματα που αφορούν και τις δυο συνεκδικασμένες προσφυγές.

Η μεγάλη σημασία των εκθέσεων που προνοεί ο Κανονισμός 23(4) για τη νομιμότητα προαγωγών υπαλλήλων της Αρχής φαίνεται από την πρόνοια της παραγράφου (9) του Κανονισμού 10 η οποία λέγει ότι:

“Αι προς προαγωγήν κρίσεις διενεργούνται εν όψει της υπηρεσιακής επιδόσεως και αποδόσεως και της εν γένει ουσιαστικής καταλληλότητος εκάστου, ελεγχομένων εκ των στοιχείων του ατομικού του φακέλου, εκ των φύλλων ποιότητας και των φύλλων προαγωγής αυτού εν συνδυασμῷ προς την προσωπικήν αντίληψιν των μελών του οικείου Συμβουλίου περί του κρινομένου.

Επί τη βάση των αυτών στοιχείων το οικείον Συμβούλιον προσδιορίζει και την σειράν κατατάξεως των προαγομένων”.

Όπως έχω ήδη αναφέρει, από το πρακτικό της γνωμάτευσης του Συμβουλίου Προσωπικού της Αρχής και από εκείνο της συνεδρίας του Διοικητικού Συμβουλίου της Αρχής στην οποία λήφθηκε η απόφαση προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών, συνάγεται το συμπέρασμα ότι τα δυο αυτά αρμόδια Σώματα της Αρχής έκριναν τις επίδικες προαγωγές αφού έλαβαν υπόψη τους την υπηρεσιακή επίδοση, απόδοση και ουσιαστική καταλ-

ληλότητα των υποψηφίων που απεικονίζουν τα φύλλα ποιότητας και τα φύλλα προαγωγών τους, όπως ακριβώς ορίζει ο Κανονισμός 10(9). Είναι επομένως φανερό ότι στην κρίση τους και στη λήψη της επίδικης απόφασης επηρεάστηκαν ουσιωδώς από φύλλα ποιότητας και προαγωγής άλλα από εκείνα που ρητά ορίζει ο Κανονισμός 23(4), πράγμα που αποτελεί ουσιωδώς παρατυπία. Ένεκα του λόγου αυτού η επίδικη απόφαση είναι διαβλητή και ακυρωτέα. 5

Εν όψει του συμπεράσματος στο οποίο έχω καταλήξει, κρίνω ότι δεν έχω ανάγκη να προχωρήσω στην εξέταση όλων των άλλων λόγων που προβάλλει ιδιαίτερα ο αιτητής Κυριάκος Χριστοδουλίδης στην Προσφυγή του αρ. 665/85. 10

Για τους λόγους που προσπάθησα να επεξηγήσω πιο πάνω, η απόφαση της Αρχής να προάξει τα δυο ενδιαφερόμενα μέρη Χρίστο Τσάππα και Χριστόδουλο Δημητρίου στη θέση Υποδιευθυντή Τεχνικών Υπηρεσιών κηρύσσεται άκυρη και στερημένη οποιουδήποτε έννομου αποτελέσματος. 15

Επιδικάζω ΑΚ50 έναντι των εξόδων στον καθένα από τους δυο αιτητές και σε βάρος της Αρχής. 20

Η επίδικη απόφαση κηρύσσεται άκυρη με έξοδα ως ανωτέρω. 25